

מסמך 56

מסמך 56

אחדות אוניברסאלית

האל הינו אחדות. האלוהות מתואמת באופן אוניברסאלי. יקום היקומים הינו מנגנון משולב עצום אחד אשר נשלט באופן מוחלט בידי דעת אינסופית אחת. תחומיה הפיזיים, האינטלקטואליים והרוחניים של הבריאה האוניברסאלית מתואמים באופן אלוהי. אכן קיימים יחסים הדדיים בין המושלם לבין הבלתי-מושלם, ומשום כך עשוי היצור האבולוציוני הסופי להרקיץ אל פרדיס מתוך ציות לצייוויו של האב האוניברסאלי: "היו אתם מושלמים, כשם שאנוכי מושלם הנני."

כלל הרמות השונות של הבריאה מאוחדות בתכניותיהם של אדריכלי יקום האב ותחת ניהולם. היקום עשוי להציג בפני הדעת המוגבלת של בני התמותה של הזמן-מרחב בעיות ומצבים רבים אשר מבטאים לכאורה חוסר-הרמוניה ומצביעים על היעדר תיאום יעיל; ואולם, אלו מאיתנו אשר מסוגלים לצפות במבנים רחבים יותר של תופעות ביקום – ואשר הינם מנוסים יותר באמנות זו של הבחנה באחדות הבסיסית העומדת ביסוד המגוון היצירתי, ובגילוי האחדות האלוהית המשתרעת מעל לכלל התפקוד הזה של הריבוי – מסוגלים להבחין טוב יותר בתכלית האלוהית היחידה אשר מוצגת בכל שלל המופעים הללו של אנרגיה יצירתית ביקום.

1. תיאום פיזי

הבריאה הפיזית, או החומרית, איננה אינסופית, אך היא מתואמת באופן מושלם. קיימים כוח, אנרגיה ועוצמה, ואולם, מקור כולם הינו אחד. דומה כי שבעת יקומי העל הינם דואליים; כי היקום המרכזי הינו מטבע-שילוש; אך לפרדיס מבנה יחיד. ופרדיס הינו המקור בפועל של כל היקומים החומריים – בעבר, בהווה ובעתיד. ואולם, נגזרת קוסמית זו מהווה מאורע של נצח; בשום זמן – בעבר, בהווה או בעתיד – אין מגיחים החלל או היקום החומרי מאי האור הגרעיני. כמקור הקוסמי, פועל פרדיס לפני החלל וקודם לזמן; ולפיכך נגזרות אלה היו נדמות כיתומות בזמן ובמרחב, לולא הגיחו מבעד למוחלט הבלתי-מוגדר, המאגר האולטימטיבי שלהן בחלל והמגלה והמנסה שלהן בזמן.

המוחלט הבלתי-מוגדר מקיים את היקום הפיזי, בעוד שמוחלט האלוהות מדרבן את שליטת-העל המעודנת בכל המציאות החומרית; ושני מוחלטים אלו מאוחדים תפקודית על-ידי המוחלט האוניברסאלי. ההתאמה המלוכדת הזו של היקום החומרי מובנת באופן המיטבי על-ידי כלל האישיות – החומריות, המורונטיות, המוחלטות והרוחניות – באמצעות ההתבוננות בתגובת הכבידה של כלל המציאות החומרית האמיתית לכבידה אשר מרכזה בפרדיס התחתון.

האחדות הכבידה הינה אוניברסאלית ובלתי-משתנה; כמוה, גם תגובת האנרגיה-הטהורה הינה אוניברסאלית ואין כל מנוס ממנה. האנרגיה הטהורה (הכוח הקדמוני) והרוח הטהורה הינן לחלוטין קדם-תגובתיות לכבידה. הכוחות הקדמוניים הללו, אשר הינם מטבע המוחלט, נשלטים באופן אישי בידי האב האוניברסאלי; ומשום כך מרכזה של כלל הכבידה הינו בנוכחותו האישית של אב פרדיס של האנרגיה הטהורה ושל הרוח הטהורה, ובמקום מושבו העל-חומרי.

האנרגיה הטהורה הינה האם הקדומה של כל המציאויות התפקודיות היחסיות והבלתי-רוחניות, בעוד שהרוח הטהורה הינה פוטנציאל שליטת-העל המכווניה והאלוהית של כלל מערכות האנרגיה הבסיסיות. ומרכזן של שתי מציאויות אלה – ככל שתהיינה מגוונות במופעהן ברחבי החלל וכפי שניתן לצפות בהן בתנועות הזמן – הינו באישיותו של אב פרדיס. בקרבו הן הינן אחת – הן חייבות להיות מאוחדות – משום שהאל הינו אחד. אישיותו של האב מאוחדת באופן מוחלט.

בטיבו האינסופי של האל האב לא תוכל להתקיים, בכל אופן שהוא, דואליות של מציאות, כגון פיזית ורוחנית; ואולם, ברגע שבו היננו מסיטים את המבט מן הרמות האינסופיות ומן המציאות המוחלטת של הערכים האישיים של אב פרדיס, היננו מבחינים בקיומן של שתי המציאויות האלה ומזהים שהן מגיבות לחלוטין לנוכחותו האישית; כל הדברים נכללים בקרבו.

מסמך 56

בו ברגע שאתם עוזבים את המושג הבלתי-מוגבל של אישיותו האינסופית של אב פרדיס, שומה עליכם להניח **דעת** כטכניקה אשר אין ממנה מנוס של איחוד ההתפצלות הגדלה-לעולם של המופעים היקומיים הדואליים הללו של אישיות הבורא בעלת היסוד היחיד, המקור והמרכז הראשון – **האני הנני**.

2. אחדות אינטלקטואלית

האב-המחשבה מגשים ביטוי רוחי בבן-הדבר ומשיג את התרחבות המציאות ביקומים החומריים רחבי הממדים באמצעות פרדיס. הביטויים הרוחניים של הבן הנצחי מתואמים עם הרמות החומריות של הבריאה באמצעות תפקודי הרוח האינסופית, זו אשר הודות לסעד הדעת המגיבה-לרוח שלה ולפעולות ההכוונה-הפיזיות של הדעת, המציאויות הרוחניות של האלוהות וההשלכות החומריות של האלוהות מתואמות אלה עם אלה.

הדעת הינה המתת התפקודי של הרוח האינסופית, ולפיכך הינה אינסופית בבחינת פוטנציאל ואוניברסאלית כמתת. המחשבה הקדמונית של האב האוניברסאלי הווה בנצח כביטוי דואלי: אי פרדיס והאלוהיות המשתווה לו, הבן הרוחני והנצחי. דואליות כזו של מציאות נצחית הופכת את אל הדעת, את הרוח האינסופית, לבלתי-נמנעת. הדעת הינה ערוץ התקשורת החיוני בין מציאויות רוחניות לאלה החומריות. היצור האבולוציוני החומרי מסוגל לתפוש ולהבין את הרוח השוכנת אך ורק הודות לסעד הדעת.

דעת אינסופית ואוניברסאלית זו סועדת ביקומי הזמן והמרחב כדעת הקוסמית; ואף שהיא משתרעת למן הסעד הפרימיטיבי של הרוחות הסועדות ועד לדעתו הנהדרת של המנהל הכללי של יקום, אפילו דעת קוסמית זו מאוחדת באופן הולם תחת פיקוחן של שבע רוחות האב, אשר בתורן מתואמות עם הדעת העליונה של הזמן והמרחב ומתואמות באופן מושלם עם דעתה החובקת-כל של הרוח האינסופית.

3. האחדה רוחנית

כשם שמרכזה של כבידת הדעת האוניברסאלית מצוי בנוכחותה האישית של הרוח האינסופית בפרדיס, כך מרכזה של כבידת הרוח האוניברסאלית מצוי בנוכחות האישית בפרדיס של הבן הנצחי. האב האוניברסאלי הינו אחד, ואולם, בעבור הזמן-מרחב הוא מתגלה בתופעות הדואליות של אנרגיה טהורה ושל רוח טהורה.

בדומה לכך, אף מציאויות הרוח של פרדיס הינן אחת, ואולם, בכל המצבים והיחסים של הזמן-מרחב מתגלה רוח יחידה זו בתופעות הדואליות של אישיות ומופעי הרוח של הבן הנצחי, וכן באישיות והשפעות הרוח של הרוח האינסופית ושל הבריאות הנלוות לה; ואף קיימת שלישיית-רסיסים של רוח-טהורה – מתת האב של מכוונני המחשבה וישויות רוח אחרות אשר הינן קדם-אישיות.

ללא תלות ברמת פעילויות היקום שבה אתם עשויים להיתקל בתופעות רוחניות, או ליצור קשר עם הוויות רוח, הינכם רשאים לדעת כי הן כולן נובעות מן האל אשר הינו רוח, באמצעות סעדם של בן הרוח ושל רוח הדעת האינסופית. ורוח עצומת-ממדים זו פועלת כתופעה בעולמות האבולוציוניים של הזמן בהתאם להכוונת מטה היקומיים המקומיים. מן הברירות האלה של הבנים הבוראים מגיעות רוח הקודש ורוח האמת, יחד עם הסעד של הרוחות סועדות-הדעת, בעבור הרמות הנמוכות יותר והמתפתחות של הדעת החומרית.

בעוד שדעת הינה מאוחדת יותר ברמה של רוחות האב – בהיותה סמוכה להוויה העליונה, וכדעת הקוסמית בכפיפות לדעת המוחלטת – סעד הרוח לעולמות המתפתחים מאוחד באופן ישיר יותר באישיות השוכנות במטות היקומיים המקומיים ובאישיות של הסועדות האלוהיות המושלות, אשר בתורן הינן מתואמות באופן מושלם כמעט עם מעגל כבידת פרדיס של הבן הנצחי, אשר בו מתרחשת ההאחדה הסופית של כל מופעי הרוח בזמן-מרחב.

מסמך 56

ניתן להשיג, לקיים ולהפוך לנצחי את הקיום המושלם של היצור באמצעות ההיתוך של הדעת בעלת התודעה-העצמית עם רסיס מתת רוח של קדם-השילוש של אחת מאישיות השילוש של פרדיס. הדעת בת התמותה הינה יצירתם של הבנים והבנות של הבן הנצחי ושל הרוח האינוסופית, ובשעה שהיא מותכת עם מכוונן מחשבה אשר הגיע מעם האב, היא חולקת את מתת הרוח המשולשת של המחזות האבולוציוניים. ואולם, שלושת ביטויי הרוח הללו הופכים מאוחדים באופן מושלם בסופיונים, ממש כשם שהיו כה מאוחדים בנצח באני הנני האוניברסאלי, בטרם הפך הוא לאב האוניברסאלי של הבן הנצחי ושל הרוח האינוסופית.

לעולם ובסופו של דבר חייבת הרוח להפוך לבעלת ביטוי משולש ולמאוחדת-בשילוש בהגשמתה הסופית. הרוח נובעת ממקור אחד באמצעות ביטוי משולש; ובסופיות מוכרחה היא להשיג את ביטוייה המלא, והיא אכן עושה כן, באותה האחדה אלוהית אשר נחוות במציאת האל בנצח – בהיות אחד עם האלוהיות – ובאמצעות סעד הדעת הקוסמית של הביטוי האינוסופי של הדבר הנצחי של מחשבתו האוניברסאלית של האב.

4. האחדתה של האישיות

האב האוניברסאלי הינו אישיות מאוחדת באופן אלוהי; ומשום כך, כל ילדיו המרקיעים – הנישאים לפרדיס על-ידי תנופת החזרה של מכוונני המחשבה, אלו אשר יצאו מעם פרדיס על-מנת לשכון בדעת החומרית של בני התמותה בהתאם לציווי של האב – כמותו יהיו אישיות מאוחדות לחלוטין עוד בטרם יגיעו להאווה.

מעצם טבעה, מנסה האישיות לאחד את כלל המציאויות המרכיבות אותה. אישיותו האינוסופית של המקור והמרכז הראשון, האב האוניברסאלי, מאחדת את כל שבעת מרכיבי המוחלטות של האינוסופיות; ובדומה לכך, אישיותו של בן התמותה, בהיותה מתת בלעדי וישר מעם האב האוניברסאלי, ניחנה בפוטנציאל לאחד את הגורמים המרכיבים את היצור בן התמותה. יצירתיות מאחדת שכזו של אישיות כלל היצורים מהווה סימן היכר למקורה הגבוה והייחודי, ובנוסף הינה הוכחה לקשר הרציף שלה עם אותו מקור דרך מעגל האישיות, אשר באמצעותו שומרת אישיות היצור על קשר ישיר ומקיים עם אב כלל האישיות אשר בפרדיס.

אף-על-פי שהאל מופיע החל במרחביו של זה בעל שבעת ההיבטים ומעלה – דרך העליונות והמרביות – עד לאל המוחלט, מבטיח מעגל האישיות – אשר מרכזו בפרדיס ובאישיותו של האל האב – את האחדתם השלמה והמושלמת של כל אותם ביטויים מגוונים של אישיות אלוהית, ככל שהדבר נוגע לכלל אישיות היצורים בכל רמות הקיום התבוני ובכל מחזות היקומים המושלמים, אלו אשר הפכו-למושלמים ואלו ההופכים-למושלמים.

בעוד שעבור היקומים ובהם האל הינו כל אשר שהצגנו, אף-על-פי-כן, בעבורכם ובעבור כלל היצורים יודעי-האל, הוא הינו אחד, אביכם ואביהם. בעבור האישיות, האל איננו יכול להוות רבים. האל הינו אב לכל אחד ואחד מיצוריו, ואין זה מן האפשר שלילד יהא יותר מאב אחד.

מבחינה פילוסופית, קוסמית וביחס לרמות שונות ולמיקומים שונים של התגלמות, אתם רשאים ואף נדרשים להגות בתפקוד האלוהיות המרובות ולהניח את קיומם של שילושים רבים; ואולם, בחוויית הסגידה שבקשר האישי של כל אישיות סוגדת ברחבי יקום האב, האל הינו אחד; ואותה אלוהות מאוחדת ואישית הינה ההורה שלנו מפרדיס, האל האב, הנותן, המְשַׁמֵּר, ואביהן של כלל האישיות, החל באדם בן התמותה אשר בעולמות המיושבים ועד לבן הנצחי אשר באי האור המרכזי.

5. אחדות של אלוהות

היותה של אלוהות פרדיס אחת, היותה בלתי-ניתנת לחלוקה, הינה קיומית ומוחלטת. קיימים שלושה אופנים אשר בהם מתבטאת האלוהות כאישיות באופן נצחי – האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינוסופית – ואולם, בשילוש פרדיס הן הינן בפועל אלוהות אחת, בלתי-מחולקת ובלתי-מתחלקת.

שתי רמות תת-מוחלטות נפרדו מרמת המציאות הקיומית המקורית של פרדיס-האוונה, ומאז עסקו האב, הבן והרוח בבריתם של עמיתים וכפפים אישיים רבים. ואף כי יהא זה בלתי-ראוי לנסות ולעסוק בהקשר זה בהאחדה המוחלטת של האלוהות ברמות טרנסצנדנטליות של מרביות, ניתן להתבונן בכמה היבטים של הפונקציה המאחדת של אותו מגוון של ביטויים-אישיים של אלוהות, אשר בהם מופיעה האלוהות באופן תפקודי במגזרי הבריא המגוונים ובפני הסדרים השונים של ההווה התבונית.

פעולתה הנוכחית של האלוהות ביקומי העל מתגלמת באופן פעיל במעשיהם של הבוראים העליונים – הבנים הבוראים והרוחות של היקום המקומי, עתיקי היומין של יקום העל ושבע רוחות האב של פרדיס. הוויות אלה מהוות את שלושת הרמות הראשונות של האל בעל שבעת ההיבטים אשר מוביל פנימה אל עבר האב האוניברסאלי, וכלל התחום הזה של האל בעל שבעת ההיבטים מצוי בתהליך של תיאום ברמה הראשונה של האלוהות ההתנסותית בהווה העליונה המתפתחת.

בפרדיס וביקום המרכזי, אחדותה של האלוהות הינה עובדת קיום. ברחבי היקומים המתפתחים של הזמן והמרחב, אחדותה של האלוהות מהווה הישג.

6. האחדותה של האלוהות ההתנסותית

כאשר שלושת האישים הנצחיים של האלוהות פועלים בשילוש פרדיס כאלוהות בלתי-מחולקת, הם מגיעים לאחדות מושלמת; בדומה לכך, בשעה שהם יוצרים, בין במשותף ובין בנפרד, צאצאיהם בפרדיס מציגים את האחדות המאפיינת של האלוהות. ואלוהות זו של תכלית אשר מבטאת בידי הבוראים והשליטים העליונים של מרחבי הזמן-מרחב, באה לידי ביטוי בסופו של דבר בפוטנציאל העוצמה המאחדת של ריבונותה של העליונות ההתנסותית, אשר – בנוכחות אחדותו האנרגטית הבלתי-אישית של היקום – מכוננת מתח של מציאות הניתן ליישוב אך ורק באמצעות האחדה הולמת עם מציאויות האישיות ההתנסותית של האלוהות ההתנסותית.

מציאויות האישיות של ההווה העליונה נובעות מאלוהויות פרדיס, ומתאחדות בעולם הקבלה של מעגל האוונה החיצוני עם זכויות העוצמה של העליון הכול-יכול, אשר מגיעות מן האלוהויות הבוראות של היקום המקיף. האל העליון היה קיים כאישיות בהאוונה בטרם נבראו שבעת יקומי העל, ואולם הוא פעל אך ורק ברמות רוחניות. תוצאת התפתחות עוצמתה הכול-יכולה של העליונות, באמצעות סינתזה מגוונת של אלוהויות ביקומים המתפתחים, באה לבסוף לידי ביטוי בנוכחות עוצמה חדשה של אלוהות אשר תואמה עם האישיות הרוחנית של העליון בהאוונה באמצעות הדעת העליונה, אשר הועתקה בצמידות לכך מן הפוטנציאל הטמון בדעת האינסופית של הרוח האינסופית לדעתה התפקודית הפעילה של ההווה העליונה.

היצורים בעלי הדעת החומרית של העולמות האבולוציוניים של שבעת יקומי העל יכולים להבין אחדות של אלוהות אך ורק כפי שהיא מתפתחת בסינתזה העוצמה-האישיותית הזו של ההווה העליונה. בכל רמת קיום שהיא, האל איננו יכול לחרוג מקיבולת התפישה של ההווה אשר חיות באותה רמה. באמצעות הכרת האמת, הערכת היופי והסגידה לטוב, שומה על האדם בן התמותה לפתח את ההכרה באל האהבה, ואז להתקדם דרך רמות אלוהות הולכות ומתגבהות אל עבר הבנת העליון. האלוהות, בהיותה נתפשת כך כמאחדת בעוצמה, יכולה להפוך אז לאישית ברוח על-מנת שהיצורים יוכלו להבינה ולהשיגה.

בעוד שבני-תמותה מרקיעים משיגים הבנת עוצמה של הכול-יכול בבירות יקומי העל, והבנה של אישיות העליון במעגלים החיצוניים של האוונה, הם לא מוצאים בפועל את ההווה העליונה כפי שהם עתידים למצוא את אלוהויות פרדיס. ואפילו הסופיונים, אשר הינם רוחות מדרגה שישית, לא מצאו את ההווה העליונה, וככל הנראה גם לא ימצאו אותה בטרם ישיגו מעמד כרוחות מדרגה שביעית, ועד אשר יהפוך העליון לפעיל למעשה בפעילויות של היקומים החיצוניים העתידיים.

ואולם, משמצאו המרקיעים את האב האוניברסאלי כרמה השביעית של האל בעל שבעת ההיבטים, הם השיגו את אישיותה של האישיות הראשונה מקרב כלל רמות היחסים האישיים של האלוהות עם יצורי היקום.

7. השלכות אבולוציוניות אוניברסאליות

להתקדמות המתמדת של האבולוציה ביקומי הזמן-מרחב מתלוות התגלויות מתרחבות-לעולם של אלוהות לכלל היצורים התבוניים. השגתה של פסגת הקדמה האבולוציונית בעולם, במערכת, בקונסטלציה, ביקום, ביקום-על או ביקום המקיף מציינת התרחבות תואמת של פעולת אלוהות ביחידות המתקדמות האלה של הבריאה ובעבורן. ולכל התעצמות מקומית שכזו בהבנת האלוהות מתלוות השלכות מסוימות ומוגדרות היטב של מופעי אלוהות מורחבים בכל המגזרים האחרים של הבריאה. החל מפרדיס וכלפי חוץ, כל תחום חדש שבו מתגשמת ומושגת אבולוציה מהווה התגלות חדשה ומורחבת של אלוהות התנסותית בעבור יקום היקומים.

ככל שמרכיביו של יקום מקומי מתבססים בהדרגה באור ובחיים, כך גדל והולך המופע של האל בעל שבעת ההיבטים. האבולוציה של זמן-מרחב מתחילה בפלנטה עם הביטוי הראשון של שליטת האל בעל שבעת ההיבטים – התאגדותם של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית. עם התבססותה של מערכת באור, חיבור זה של בן-רוח מגיע לפעולתו המלאה; וכאשר מתייצבת קונסטלציה שלמה כאמור, הופכת הרמה השנייה של האל בעל שבעת ההיבטים לפעילה יותר ברחבי תחום שכזה. להתפתחות המנהלית המלאה של יקום מקומי נלווים סעדים חדשים וישירים יותר של רוחות האב של יקום העל; ובנקודה הזו אף מתחילות אותן ההתגלויות וידיעה של האל העליון, אשר גדלות בהתמדה ומגיעות לשיאן בהבנת המרקיע את ההווה העליונה, בעודו חולף מבעד לעולמות המעגל השישי של האוונה.

האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינוסופית הינם מופעי אלוהות קיומיים בעבור יצורים תבוניים, ולפיכך אינם מתרחבים באופן דומה בתוך יחסים אישיים עם יצורי הדעת והרוח של כלל הבריאה.

ראוי לציין כי בני-תמותה מרקיעים עשויים לחוות את נוכחותן הבלתי-אישית של רמות אלוהות עוקבות זמן רב בטרם הפיכתם לרוחניים במידה מספקת ולמחונכים באופן הולם על-מנת להשיג הכרה אישית התנסותית של אלוהויות אלה כהוויות אישיות ולבוא עמן במגע.

לכל הישג אבולוציוני חדש בקרב מגזר בריאה, כמו גם לכל חדירה של מופעי האלוהות את החלל, נלוות בו-זמנית התרחבויות של התגלויות-תפקודיות של אלוהות בתוככי כלל יחידות הבריאה אשר קיימות באותה עת ואשר אורגנו קודם לכן. חדירה חדשה זו אל עבודת הניהול של היקומים, ושל היחידות המרכיבות אותם, אינה נדמית תמיד כמתבצעת בדיוק בהתאם לטכניקה המתוארת להלן, משום שהנוהל המעשי הינו לשלוח מבעוד מועד קבוצות מנהלים על-מנת להכשיר את הקרקע לעידנים הבאים והעוקבים של שליטת על ניהולית. ואפילו האל המרבי מבשר על שליטת-העל הטרנסצנדנטאלית שלו ביקומים במהלך השלבים המאוחרים יותר בהתייצבותו של יקום מקומי באור ובחיים.

עובדה עומדת היא שככל שמתקדמת התייצבותן של בריאות הזמן והמרחב, ניתן להבחין בתפקוד חדש ומלא יותר של האל העליון, בצמוד לנסיגה מקבילה של שלושת מופעיו הראשונים של האל בעל שבעת ההיבטים. אם וכאשר יהפוך היקום המקיף למבוסס באור ובחיים, מה תהא אז פעולתם העתידית של מופעיו הבוראים-יצירתיים של האל בעל שבעת ההיבטים, במידה שהאל העליון יחזיק בשליטה ישירה בבריאות הזמן והמרחב האלה? האם המארגנים והחלוצים הללו של יקומי הזמן-מרחב עתידים להשתחרר על-מנת לבצע פעילויות דומות בחלל החיצון? אין אנו יודעים זאת, ואולם היננו עוסקים רבות בהשערות בנושאים הללו ובנושאים אחרים הקשורים אליהם.

בשעה שמתרחבים גבולות האלוהות ההתנסותית החוצה אל עבר מרחבי המוחלט הבלתי-מוגדר, היננו חוזים את פעילותו של האל בעל שבעת ההיבטים במהלך העידנים האבולוציוניים המוקדמים יותר של בריאות עתידיות אלה. אין אנו מסכימים כולנו באשר למעמדם העתידי של עתיקי היומין ושל רוחות האב של יקומי העל. ואף אין אנו יודעים אם ההווה העליונה תפעל שם כפי שהיא פועלת בשבעת יקומי העל, אם לאו. ואולם, כולנו משערים כי המיכאלים, הבנים הבוראים, עתידים לפעול ביקומים החיצוניים הללו. יש הסבורים כי העידנים העתידיים יחזו בצורת איחוד כלשהי קרובה יותר בין צמדי הבנים הבוראים והסועדות האלוהיות; ייתכן שבסופו של דבר איחוד שכזה

מסמך 56

של בוראים יסתיים בביטוי חדש כזה או אחר של זהות בורא-מאוגדת בעל טבע מרבי. ואולם, לאמיתו של דבר, אין אנו יודעים דבר על אודות האפשרויות האלה של העתיד הבלתי-נגלה.

מכל מקום, אנו יודעים כי ביקומי הזמן והמרחב מספק האל בעל שבעת ההיבטים גישה מדורגת לאב האוניברסאלי, וכי גישה אבולוציונית זו מאוחדת באופן התנסותי באל העליון. היננו עשויים לשער כי תוכנית מעין זו חייבת לשרור ביקומים החיצוניים; מצד שני, סדרי ההוויות החדשים אשר עשויים לשכון במועד זה או אחר ביקומים הללו עשויים להיות מסוגלים לגשת לאלוהות ברמות מרביות ובאמצעות טכניקות מוחלטות. קיצורו של דבר, אין בחזקתנו שמץ של מושג באשר לטכניקת הגישה לאלוהות אשר עשויה לפעול ביקומים העתידיים של החלל החיצון.

ואף-על-פי-כן, היננו סבורים כי יקומי העל אשר הפכו מושלמים יהוו באופן כזה או אחר חלק מתוכניות ההרקעה לעבר פרדיס של אותן ההוויות אשר עשויות לשכון בבריאות חיצונית אלה. בהחלט אפשרי כי בעידן עתידי זה נוכל לחזות ביצורים מן החלל החיצון אשר ניגשים להאווה דרך שבעת יקומי העל, ואשר מנהלים בידי האל העליון, בין אם בשיתוף עם שבע רוחות האב ובין אם לאו.

8. המאחד העליון

להוויה העליונה נודעים שלושה תפקידים בהתנסותו של האדם בן התמותה: ראשית, היא הינה המאחדת של האלוהות בזמן-מרחב, האל בעל שבעת ההיבטים; שנית, היא הינה האלוהות המקסימאלית אשר יצורים סופיים יוכלו להבינה הלכה למעשה; ושלישית, היא דרך הגישה היחידה של האדם בן התמותה אל עבר ההתנסות הטרנסצנדנטלית של התייחדות עם דעת מוחלטות, רוח נצחית ואישיות פרדיס.

התנסויותיהם האישיות של סופיונים מרקיעים, אשר נולדו ביקומים המקומיים, הזנו ביקומי העל ואומנו ביקום המרכזי, כוללות את מלוא הפוטנציאל להבנת האלוהות בזמן-מרחב של האל בעל שבעת ההיבטים ההולך ומתאחד בעליון. הסופיונים משרתים בעקיבות ביקומי העל אשר בהם לא נולדו, ובכך מוסיפים הם התנסות על-גבי התנסות עד אשר מושג מלוא המגוון בעל שבעת ההיבטים של התנסות היצור האפשרית. הסופיונים מסוגלים למצוא את האב האוניברסאלי הודות לסעד של המכוונים השוכנים, ואולם, סופיונים שכאלה מצליחים להכיר את ההוויה העליונה הודות לטכניקות האלה של התנסות, והם עתידים לשרת את האלוהות העליונה ולשמש בהתגלות שלה ביקומי החלל החיצון העתידיים ובעבורם.

קחו בחשבון, כל מה שעושים האל האב ובניו מפרדיס בעבורנו, בתורנו אנו נתונה בידנו ההזדמנות לעשות, ברוח, בעבור ההוויה העליונה המגיחה, ובקרבה. ההתנסות של אהבה, של אושר ושל שירות ביקום הינה הדדית. האל האב איננו זקוק לכך שבניו ישיבו לו את כל אשר נתן להם, ואולם הם יכולים (או רשאים) בתורם להעניק את כל זאת לרעהים ולהוויה העליונה המתפתחת.

כלל התופעות היצירתיות משקפות פעילויות רוחניות-יצירתיות קודמות. אמר ישוע, ודברים אלו נכונים פשוטם כמשמעם, כי "הבן עושה אך את אשר הוא רואה את אביו עושה". בבוא הזמן תוכלו, אתם בני התמותה, להתחיל בגילוי העליון לרעיהם, ותוכלו להעצים באופן הולך וגובר התגלות זו ככל שתקיעו לעבר פרדיס. בנצח, אפשר שתורשו לבצע התגלויות הולכות וגוברות של אל זה של היצורים האבולוציוניים, בְּרִמּוֹת עליונות – ואפילו מְרִבּוֹת – כסופיונים מדרגה שביעית.

9. אחדות מוחלטת אוניברסאלית

המוחלט הבלתי-מוגדר ומוחלט האלוהות מאוחדים במוחלט האוניברסאלי. המוחלטים מתואמים במרבי, מותנים בעליון ועוברים שינוי בזמן-מרחב באל בעל שבעת ההיבטים. ברמות התת-אינסופיות קיימים שלושה מוחלטים, ואולם באינסופיות הם נדמים כאחד. בפרדיס קיימים שלושה ביטויי אישיות של אלוהות, ואולם בשילוש הם הינם אחד.

מסמך 56

הסוגיה הפילוסופית העיקרית של יקום האב הינה זו: האם המוחלט (שלושת המוחלטים אשר הינם כאחד באינסופיות) היה קיים לפני השילוש? והאם המוחלט הינו אבי השילוש? או שמא השילוש קדם למוחלט?

האם המוחלט הבלתי-מוגדר הינו נוכחות כוח בלתי-תלויה בשילוש? האם נוכחותו של מוחלט האלוהות מרמזת על פעולתו הבלתי-מוגבלת של השילוש? והאם המוחלט האוניברסאלי הינו פעולתו הסופית של השילוש, ואף שילוש של שילוש?

במחשבה ראשונה, נדמה כי המושג של המוחלט כאביהם הקדמון של כל הדברים – ואפילו של השילוש – מעניק סיפוק חולף שטבעו התמוגגות-של-עקביות ושל האחדה פילוסופית, ואולם, כל מסקנה מעין זו הופכת לבלתי-תקפה בשל ממשות נצחיותו של שילוש פרדיס. לימדנו, ובכך הינו מאמינים, כי האב האוניברסאלי ועמיתיו לשילוש הינם נצחיים מטיבם ומעצם קיומם. ומשום כך, קיימת אך ורק מסקנה פילוסופית עקבית אחת, והיא: בעבור כל היצורים התבוניים ביקום, המוחלט הינו תגובתו הבלתי-אישית והמתואמת של השילוש (של השילוש) בכל המצבים הבסיסיים והראשוניים בחלל, הן בתוככי היקום והן מחוצה לו. בעבור כלל האישיות התבוניות של היקום המקיף, שילוש פרדיס עומד לעולם בסופיות, נצחיות, עליונות ומרביות, ולכל תכלית מעשית של הבנה אישית והכרת היצור, הוא עומד כמוחלט.

כפי שדעתם של היצורים עשויה לבחון סוגיה זו, הם מובלים להשערה הסופית על אודות **האני הנני** האוניברסאלי כגורם הקדמון וכמקור הבלתי-מוגדר הן של השילוש והן של המוחלט. לכן, כאשר הינו כמהים להגות במושג אישי של המוחלט, הינו שבים לרעיונות ולאידאליים שלנו על אודות אב פרדיס. כאשר הינו משתוקקים לאפשר את הבנתו של מוחלט זה, אשר מכל בחינה אחרת הינו בלתי-אישי, או להרחיב את המודעות לגביו, הינו חוזרים לעובדה כי האב האוניברסאלי הינו האב הקיומי של האישיות המוחלטת; הבן הנצחי הינו האישיות המוחלטת, אף כי אינו, במובן ההתנסותי, הביטוי האישי של המוחלט. ומשם הינו ממשיכים לדמות את השילוש ההתנסותיים כפסגת הביטוי האישי של מוחלט האלוהות, ולתפוש את המוחלט האוניברסאלי כמהווה את היקום, ואת התופעות החיצוניות ליקום של נוכחותן הברורה של הפעילויות הבלתי-אישיות של התאגדויות האלוהות המאוחדות והמתואמות של העליונות, המרביות והאינסופיות – שילוש השילוש.

ניתן להבחין באל האב בכל הרמות, מן הסופית ועד לאינסופית, ואף כי יצוריו מפרדיס ועד לעולמות האבולוציוניים הבחינו בו ברמות שונות, אך ורק הבן הנצחי והרוח האינסופית מכירים אותו כאינסופיות.

אישיות רוחנית הינה מוחלטת רק בפרדיס, והמושג של המוחלט הינו בלתי-מוגדר רק באינסופיות. נוכחות האלוהות הינה מוחלטת רק בפרדיס, וההתגלות של האל לעולם חייבת להיות חלקית, יחסית ומדורגת, עד אשר עוצמתו הופכת לאינסופית במובן ההתנסותי בעוצמת החלל של המוחלט הבלתי-מוגדר, בעוד שמופעי אישיותו הופכים לאינסופיים במובן ההתנסותי בנוכחותו הברורה של מוחלט האלוהות, ובעוד ששני הפוטנציאלים הללו של אינסופיות הופכים להיות מאוחדים-במציאות במוחלט האוניברסאלי.

ואולם, מעבר לרמות התת-אינסופיות, שלושת המוחלטים *הינם* אחד, ולפיכך האינסופיות מתגשמת-באלוהות, בלא קשר לשאלה אם סדר קיום אחר ידע-בעצמו אי-פעם מודעות של אינסופיות.

מעמד קיומי בנצח מרמז על מודעות-עצמית קיומית של אינסופיות, אף כי עשוי להידרש נצח נוסף על-מנת להתנסות בדיעה-עצמית של הפוטנציאלים ההתנסותיים הטבועים בנצחיות אינסופית – אינסופיות נצחית.

והאל האב הינו המקור האישי של כל מופעי האלוהות והמציאות בעבור כל היצורים התבוניים וכל הוויות הרוח בכל רחבי יקום היקומים. כאישיות, בין אם כעת ובין אם במהלך ההתנסויות העוקבות ביקום של עתיד הנצח, בין אם תשיגו את האל בעל שבעת ההיבטים ובין אם לאו, בין אם תבינו את האל העליון, תמצאו את האל המרבי או תנסו לתפוש את המושג של האל המוחלט,

מסמך 56

תגלו לשביעות-רצונכם הנצחית, שעם סיומה של כל הרפתקה גיליתם-מחדש את האל הנצחי ברמות התנסותיות חדשות – את אב פרדיס של כלל האישיות ביקום.

האב האוניברסאלי הינו ההסבר לאחדות האוניברסאלית כפי שהיא חייבת להיות מוגשמת באופן עליון, ואפילו מרבי, באחדות הבתר-מרבית של הערכים והמשמעויות המוחלטים – מציאות בלתי-מוגדרת.

מארגני הכוח המאסטרים יוצאים אל החלל ומניעים את האנרגיות שבו על-מנת לגרום להן להפוך למגיבות לכבידת המשיכה מפרדיס של האב האוניברסאלי; ולאחר מכן מגיעים הבנים הבוראים, אשר מארגנים את כוחות התגובה-לכבידה הללו אל תוך יקומים מיושבים, ומפתחים בהם יצורים תבוניים אשר מקבלים על עצמם את רוחו של האב מפרדיס, ולאחר מכן מרקיעים אל האב על-מנת להיות כמוהו בכל מגוון התכונות האלוהיות האפשריות.

דומה כי המצעד הבלתי-פוסק וההולך ומתרחב של הכוחות היצירתיים היוצאים מעם פרדיס דרך החלל, מבשר על התחום המתרחב-לעולם של אחיות הכבידה של האב האוניברסאלי, ועל ההתרבות אשר לעולם-אינה-מסתיימת של מגוון סוגי היצורים התבוניים המסוגלים לאהוב את האל ולהיות נאהבים על-ידו, ואשר בכך שהם הופכים בזה האופן ליודעי-אל, עשויים לבחור להידמות לו, ועשויים לבחור להגיע אל פרדיס על-מנת למצוא את האל.

יקום היקומים מאוחד לחלוטין. האל הינו אחד בעוצמה ובאישיות. קיים תיאום של כל רמות האנרגיה ושל כל שלבי האישיות. מבחינה פילוסופית ומבחינה התנסותית – הן כמושג והן במציאות – מרכזם של כל הדברים ושל כל ההוויות הינו באב בפרדיס. האל הינו הכול ובתוך הכול, ובלעדיו לא יתקיימו הוויות או דברים כלשהם.

10. אמת, יופי וטוב

בשעה שהעולמות המבוססים באור ובחיים מתקדמים מן השלב הראשוני ועד לעידן השביעי, הם נוהים באופן הולך ומתגבר אחר הכרת מציאותו של האל בעל שבעת ההיבטים, וזאת על הטווח שמן ההערצה לבן הבורא ועד לסגידה לאביו שבפרדיס. במהלך השלב השביעי המתמשך בהיסטוריה של עולם מעין זה, הולכת וגדלה ידיעתם של בני התמותה המתקדמים-לעד על אודות האל העליון, בעוד שהם מבחינים במעורפל במציאות הסעד המאפיל של האל המרבי.

במהלך עידן מפואר זה, עיסוקם העיקרי של בני התמותה המתקדמים-לעד הינו החיפוש אחר הבנה טובה יותר וידיעה מלאה יותר של מרכיבי האלוהות הניתנים להבנה – אמת, יופי וטוב. ודבר זה מייצג את מאמצי האדם להבחין באל – בדעת, בחומר וברוח. וככל שנמשך חיפוש זה של בן התמותה, כך הוא מוצא את עצמו שקוע יותר ויותר בלימוד ההתנסותי של הפילוסופיה, הקוסמולוגיה והאלוהיות.

אתם תופשים את הפילוסופיה במידת מה, ואת האלוהיות אתם מבינים באמצעות הפולחן, השירות לחברה וההתנסות הרוחנית האישית; ואולם, לעיתים קרובות מדי אתם מגבילים את החיפוש אחר היופי – הקוסמולוגיה – ללימוד מפעלי האמנות הגסים של האדם. יופי, אמנות, הינם במידה רבה עניין של האחדה ושל ניגודים. גיוון הכרחי לשם מושג היופי. היופי העליון, פסגת האמנות הסופית, הינו הדרמה של איחוד רוחב הקצוות הקוסמיים של הבורא והברוא. האדם אשר מוצא את האל והאל אשר מוצא את האדם – היצור אשר הופך למושלם כבורא – זהו הינו ההישג הנשגב של היופי העליון, פסגת ההישג של האמנות הקוסמית.

ומכאן שהמטריאליזם, האתאיזם, הינו מיקסום הכיעור, פסגת האנטיתזה הסופית של מה שיפה. היופי הגבוה ביותר כלול בנוף האיחוד של המגוון אשר נולד מתוך המציאות ההרמונית אשר קדמה לו.

ההישג של רמות מחשבה קוסמולוגיות כולל:

מסמך 56

1. סקרנות. רעב להרמוניה וצמא ליופי. מאמצים עיקשים לגלות רמות חדשות של מערכות יחסים קוסמיות.

2. הערכה אסתטית. אהבה ליפה והערכה מתקדמת-לעד כלפי המגע האמנותי המצוי בכל המופעים היצירתיים אשר בכלל רמות המציאות.

3. רגישות אתית. באמצעות ידיעת האמת, מובילה ההערכה ליופי לתחושת הנאותות הנצחית של אותם דברים אשר נוגעים להכרת הטוב האלוהי ביחסיה של האלוהות עם כלל ההוויות; וכך, אפילו הקוסמולוגיה מוליכה אל-עבר החיפוש אחר ערכי מציאות אלוהיים – אל ידיעת-האל.

העולמות המבוססים באור ובחיים עסוקים במלאות כה רבה בהבנת האמת, היופי והטוב, משום שערכי איכות אלו מהווים את התגלותה של האלוהות למחוזות הזמן והמרחב. המשמעויות של האמת הנצחית פונות במשולב אל הטבע האינטלקטואלי והרוחני של בן התמותה. היופי האוניברסאלי כולל את היחסים ואת המקצבים ההרמוניים של הבריאה הקוסמית; זו פונה באופן מובחן יותר לאינטלקט ומוליכה אל עבר ההבנה מאוחדת ומסונכרנת של היקום החומרי. הטוב האלוהי מייצג את התגלותם של ערכים אינסופיים לדעת הסופית, שם הם נתפשים ומרוממים ממש עד לסף הרמה הרוחנית של ההבנה האנושית.

האמת הינה הבסיס למדע ולפילוסופיה, בהציגה את הבסיס האינטלקטואלי של הדת. היופי מטפח את האמנות, את המוסיקה ואת המקצבים בעלי המשמעות בכלל ההתנסות האנושית. הטוב כולל את החוש האתי, את המוסריות ואת הדת – הרעב-למושלמות ההתנסות.

קיומו של היופי מעיד על נוכחות דעת יצור אשר ביכולתה להעריך, ממש באותה וודאות שבה מעידה עובדת האבולוציה המדורגת על שליטתה של הדעת העליונה. היופי הינו ההכרה האינטלקטואלית בסינתזה ההרמונית בזמן-מרחב של המגוון הנרחב של המציאות המופעית, אשר נובעת כולה מאחדות נצחית אשר קדמה לה.

הטוב הינו ההכרה המנטאלית בערכים היחסיים של הרמות השונות של מושלמות אלוהית. ההכרה בטוב מעידה על דעת בעלת מעמד מוסרי, דעת אישית אשר לה היכולת להבחין בין טוב לרע. ואולם הקזקה על הטוב, גדולה, הינה מידה של הישג אמיתי של אלוהיות.

ההכרה ביחסי אמת מעידה על דעת אשר מסוגלת להבחין בין אמת לבין שגיאה. רוח המתת של האמת, אשר עוטפת את דעת בני האדם של אורנטיה מגיבה באופן מהימן לאמת – יחסי הרוח החיים של כל הדברים וכל ההוויות כפי שהם מתואמים במהלך ההרקעה הנצחית אל עבר האל.

כל דחף של כל אלקטרון, כל מחשבה וכל רוח הינם יחידת פעולה ביקום השלם. רק החטא מבודד ורק הרוע מתנגד לכבידה ברמות המנטאליות והרוחניות. היקום הינו שלם: אין דבר או הוויה אשר קיימים או חיים בבידוד. הידיעה העצמית הינה רוע פוטנציאלי אם היא הינה אנטי-חברתית. ודבר זה נכון, פשוטו כמשמעו: "אין אדם החי לנפשו". החברות הקוסמי מהווה את הצורה הגבוהה ביותר של האחדות האישיות. אמר ישוע: "הַחֲפֹץ לִהְיוֹת גָּדוֹל בְּקִרְבָּכֶם, יְהִי לָכֶם לְמִשְׁרָת."

אפילו האמת, היופי והטוב – גישתו האינטלקטואלית של האדם אל יקום הדעת, החומר והרוח – חייבים להיות משולבים לכדי מושג מאחד אחד של אידיאל אלוהי ועליון. כשם שהאישיות של בן התמותה מאחדת את ההתנסות האנושית בחומר, בדעת וברוח, כך הופך אידיאל אלוהי ועליון זה למאחד-בעוצמה בעליונות, ואז מקבל ביטוי של אישיות קאל האהבה האבהית.

כל בוננות אל תוככי היחסים של החלקים אל שלם נתון כלשהו, מחייבת תפישה מבונה של היחס בין כל החלקים לבין אותו שלם; וביקום, פירושו של דבר הוא היחס שבין החלקים הברואים לשלם הבורא. וכך הופכת האלוהיות למטרה – הטרנסצנדנטאלית ואפילו האינסופית – של ההישג האוניברסאלי והנצחי.

מסמך 56

יופי אוניברסאלי הינו הכרת השתקפותו של אי פרדיס בבריאה החומרית, בעוד שאמת נצחית הינה הסעד המיוחד של הבנים מפרדיס, אשר לא רק מעניקים את עצמם לגזעים בני התמותה, אלא אף משפיעים מרוח האמת שלהם על כל העמים. הטוב האלוהי מתבטא במידה שלמה יותר בסעד האוהב של מגוון אישיות הרוח האינסופית. ואולם אהבה, הסך הכולל של שלוש האיכויות האלה, הינה הבחנת האדם באל כאביו הרוחני.

החומר הפיזי הינו אך הצל בזמן-מרחב של זוהר-האנרגיה של האלוהיות המוחלטות בפרדיס. משמעויות האמת הינן ההדהוד באינטלקט-בן-התמותה של הדבר הנצחי של האלוהות – ההבנה בזמן-מרחב של מושגים עליונים. ערכי הטוב של האלוהיות הינם סעדי החסד של אישיות הרוח של האוניברסאלי, הנצחי והאינסופי בעבור היצורים הסופיים של הזמן-מרחב של הספירות האבולוציוניות.

ערכי מציאות משמעותיים אלו של אלוהיות מתמזגים ביחסיו של האב עם כל יצור אישי כאהבה אלוהית. הם מתואמים בבן ובבניו כחסד אלוהי. והם מבטאים את איכויותיהם באמצעות הרוח וילדי הרוח שלה כסעד אלוהי, הייצוג של החסד האוהב בעבור ילדי הזמן. שלוש אלוהיות אלה מתגלמות בעיקר בהוויה העליונה כסינתזה של עוצמת-אישיות. והן מודגמות באופנים מגוונים על-ידי האל בעל שבעת ההיבטים, בשבע התאגדויות שונות של משמעויות וערכים אלוהיים, בשבע רמות הולכות ועולות.

בעבור האדם הסופי, אמת, יופי וטוב חובקים את מלוא ההתגלות של המציאות האלוהית. וכאשר הבנה-אוהבת זו של האלוהות מוצאת ביטוי רוחני בחייהם של בני-תמותה יודעי-אל, מבשילים פירותיה של האלוהות: שלווה אינטלקטואלית, קידמה חברתית, סיפוק מוסרי, אושר רוחני ותבונה קוסמית. בני התמותה המתקדמים בעולם המצוי בשלב השביעי של אור וחיים, למדו זה מכבר כי האהבה הינה הדבר הגדול ביותר ביקום – והם יודעים כי האל הינו אהבה.

אהבה הינה התשוקה לעשות טוב לאחרים.

[הוצג בידי שליח עוצמתי המבקר באורנטיה, זאת בהתאם לבקשת סגל ההתגלות של נבאדון ובשיתוף פעולה עם מלכי-צדק מסוים – הנסיך הפלנטארי בא-הכוח של אורנטיה.]

~ ~ ~ ~

מסמך זה על אודות אחדות אוניברסאלית הינו המסמך העשרים-וחמישה במספר בסדרה של מצגות אשר חוברו בידי מחברים שונים, אשר התבקשו לפעול כקבוצה על-ידי ועדה בת שתיים-עשרה אישיות נבאדון הפועלות תחת הנחיית מאנוטיה מלכי-צדק. הכתבנו את המסמכים הללו ורשמנו אותם בשפה האנגלית, באמצעות טכניקה אשר אושרה על-ידי הממונים שלנו, בשנת 1934 למניין הזמן באורנטיה.